

Arrest

nr. 344 069 van 1 april 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. V. CIOCOTISAN
Henri Jasparlaan 113
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie van 27 november 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie van 27 november 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 7 januari 2025 met referentnummer 124553.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 maart 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 10 juni 2024 andermaal een aanvraag van een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 27 november 2024 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.06.2024 werd ingediend door:

Naam: R. (..)

Voorna(a)m(en): H. (..)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (..) 2000

Geboorteplaats: Driouch

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende op 10.06.2024 een tweede aanvraag gezinshereniging in, in functie van haar Nederlandse schoonzus E. A. Y. (..) (RR: xxxxxxxxxx), in toepassing van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Gelet op artikel 52, § 2 het KB van 08.10.1981, hetwelke stelt dat het familielid bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag onder meer "het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet" en "de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult" dient over te maken;

Gelet op art. 58 van het KB van 08.10.1981, hetwelke stelt: "Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. [...]"

Gelet op art. 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet: "De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, §4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen";

Gelet art. 41 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "§ 2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum. [...]"

Uit het voorgaande blijkt dat betrokkene:

- ofwel een geldig paspoort dat desgevallend voorzien is van een geldig inreisvisum moet voorleggen;*
- ofwel op een andere wijze moet laten vaststellen of bewijzen dat zij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.*

Betrokkene legt bij haar huidige aanvraag een Marokkaans paspoort met nr. xxxxxxxx voor, afgeleverd te Antwerpen op 12.07.2023 en geldig tot 12.07.2028. In dit paspoort bevindt zich geen visum of enige in- of uitreisstempel. Betrokkene legt eveneens haar vorig paspoort voor dat is afgeleverd in Marokko op 15.08.2022 en geldig was tot 15.08.2027. In dit paspoort bevindt zich een visum type C afgeleverd door Nederland, geldig van 25.10.2022 tot 09.10.2022 en slechts geldig voor één binnenkomst in de Schengenzone.

Nergens in betrokkenes paspoorten zijn andere visa of in-of uitreisstempels terug te vinden, waardoor het redelijk te stellen is dat zij sinds eind 2022 onafgebroken in de Schengenzone verblijft. Er dient geconcludeerd te worden dat het visum waarmee betrokkene de Schengenzone inreisde reeds lange tijd verstreken is op het moment van de huidige aanvraag. Nergens kan een geldig inreisvisum worden teruggevonden.

Uit niets kan evenwel blijken dat betrokkene zou zijn vrijgesteld van de vereiste grensoverschrijdende documenten, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 4, eerste lid iuncto 41, §2 van de Vreemdelingenwet. De inreisvisumplicht wordt immers enkel vereenvoudigd voor derdelands familieleden die onder het toepassingsgebied vallen van de Burgerschapsrichtlijn, artikel 2 punt 2). Dit is in casu niet het geval.

Uit de samenlezing van artikel 40bis, § 4, eerste lid iuncto artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit kan dus niet worden afgeleid dat een 'ander familielid', zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum dient voor te leggen. Betrokkene toont dan

ook niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf op basis van gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk onmiddellijk te verlaten.

Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar broer en schoonzus, de referentiepersoon.

Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met haar Nederlandse schoonzus op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag ingediend op 20.11.2023, werden geweigerd op 16.05.2024. Deze weigeringen (bijlage 20) werd met een bevel om het grondgebied te verlaten op 27.05.2024 per aangetekend schrijven naar betrokkene gestuurd voor betekening. Hoewel in de akte van kennisgeving op correcte wijze de beroepsmogelijkheden werden vermeld, koos betrokkene ervoor om niet tegen deze weigeringsbeslissing in beroep te gaan zodat zij in de wettigheid van deze weigeringsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten berustte, om nadien al op 10.06.2024 toch opnieuw een aanvraag gezinshereniging in te dienen met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

1.3. Op 27 november 2024 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : R. (...)
voornaam : H. (...)
geboortedatum : (...)2000
geboorteplaats : Driouch
nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 27.11.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.08.2024 dat haar op 06.09.2024 per aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat zij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Betrokkene diende 3 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met haar Nederlandse schoonzus op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvraag ingediend op 20.11.2023 en op 10.06.2024, werden geweigerd op 16.05.2024 en op 27.08.2024 omdat betrokkene niet in het bezit was van een geldig inreisvisum of een nader document dat bewijst dat zij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. Deze weigeringen (bijlage 20) werden met een bevel om het grondgebied te verlaten op respectievelijk 27.05.2024 en op 06.09.2024 per aangetekend schrijven naar betrokkene gestuurd voor betekening. Hoewel in de aktes van kennisgeving op correcte wijze de beroepsmogelijkheden werden vermeld, koos betrokkene ervoor om niet tegen deze weigeringsbeslissingen in beroep te gaan zodat zij in de wettigheid van deze weigeringsbeslissingen en de bevelen om het grondgebied te verlaten berustte, om nadien al op 10.06.2024 toch opnieuw een aanvraag gezinshereniging in te dienen met dezelfde referentiepersoon en daarbij dezelfde paspoorten zonder geldig inreisvisum voor te leggen. Betrokkene maakt ernstig misbruik van de procedure van art 47 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing.

Betrokkene werd, na de betekening van het eerste bevel om het grondgebied te verlaten (dd. 16.05.2024), op 11.06.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van haar administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is niet ingegaan op deze uitnodiging en bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte zij een nieuwe afspraak vast te leggen. Na een huisbezoek door een ICAM coach kwam betrokkene op 09.07.2024 toch naar een intake gesprek met een ICAM coach, enkel om aan te tonen dat zij al een nieuwe aanvraag gezinshereniging had ingediend. Na de betekening van het tweede bevel om het grondgebied te verlaten (dd. 27.08.2024) werd betrokkene op 04.11.2024 opnieuw uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach. Betrokkene is niet ingegaan op deze uitnodiging en bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte zij een nieuwe afspraak vast te leggen. Betrokkene werd bij de betekening van de beslissing van 27.08.2024 nochtans gewezen op de medewerkingsplicht, zoals vervat in artikel 74/22 van de wet van 15.12.1980.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar broer en schoonzus, de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit

niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een inreisverbod een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet twee middelen als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"EERSTE MIDDEL:

Schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivatie van de bestreden beslissing;

Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, namelijk

Het beginsel van Redelijkheid en evenredigheid

Het beginsel van Hooplicht

Het beginsel van Zorgvuldigheid van de administratie Het beginsel van Afdoende motivering

1.

Overwegende dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat.

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig.

Dat de draagkracht slat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijk aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid).

2.

Dat in casu de bestreden beslissing ontoereikend gemotiveerd wordt.

Inderdaad, wordt de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt :

"Betrokkene legt bij haar huidige - net als bij haar vorige aanvraag gezinsherenging -aanvraag een Marokkaans paspoort met nr DC3574676 voor, afgeleverd te Antwerpen op 12 07 2023 en geldig tot 12 07 2028 In dit paspoort bevindt zich geen visum of enige in- of uitreisstempel Betrokkene legt eveneens - net als bij haar vorige aanvraag gezinsherenging - haar vorig _Marokkaans paspoort voor dat is afgeleverd in Marokko op 15.08.2022 en geldig was tot 15 08 2027. In dit paspoort bevindt zich een visum type C afgeleverd door Nederland, geldig van 25 10 2022 tot 09 10 2022 en slechts geldig voor één binnenkomst in de Schengenzone

Nergens in betrokkenes paspoorten zijn andere visa of in-of uitreisstempe/s terug te vinden, waardoor het redelijk te stellen is dat zij sinds eind 2022 onafgebroken in de Schengenzone verblijft Er dient nog steeds geconcludeerd te worden dat het visum waarmee betrokkene de Schengenzone inreisde reeds lange tijd verstreken is op het moment van de huidige aanvraag Nergens kan een geldig inreisvisum worden teruggevonden. " (onze onderlijning)

De tegenpartij stelt vast dat verzoekster geen recent inreisvisum voorlegt.

3.

Verzoekster heeft echter een reeks documenten voorgelegd bij haar aanvraag, die opgenomen werden op haar bijlage 19ter, waaruit het duidelijk blijkt dat een afhankelijkheidsband bestaat ten aanzien van de referentiepersoon. Inderdaad is verzoekster financieel en sociaal volledig ten laste van haar schoonzus en maakt deel uit het gezin van haar broer en schoonzus.

De tegenpartij heeft deze afhankelijkheidsband überhaupt niet onderzocht aangezien:

"dat de te vervullen voorwaarden van de gezinsherenging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

De hiermee bijgevoegde stukken tonen echter aan dat de toestand van verzoekster, die een afhankelijkheidsband heeft ten aanzien van de referentiepersoon, haar in aanmerking stelt voor het indienen

van de procedure bij de Gemeente waar haar verblijft, in het kader van bijzondere omstandigheden die haar terugkeer naar Marokko onmogelijk maken.

Inderdaad, beschikt verzoekster over geen middelen om haar aanvraag in Marokko in te dienen. Daarnaast onderhoudt ze eveneens een sterke sociale band met het gezin van de referentiepersoon die infine een gezinseenheid vormt in de zin van art. 8 EVRM.

De tegenpartij had bijgevolg de elementen met betrekking tot de afhankelijkheidsband moeten onderzoeken en daarmee vast te stellen dat de afwezigheid van een inreisvisum de behandeling van het aanvraag tot gezinshereniging niet zou belemmeren.

De tegenpartij heeft aldus geen rekening gehouden met de specifieke elementen van de zaak en heeft zich beperkt tot een prima-facie analyse van de aanvraag doch erkent ze de nodige stukken te hebben ontvangen.

4.

"Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen I." RvS (7e k.) nr. 252.289, 2 december 2021 (VZW PARC DES EXPOSITIONS DE BRUXELLESTENTOONSTELLINGSPARK VAN BRUSSEL-BRÜSSELER MESSEGELÜNDE-BRUSSELS EXHIBITION CENTER (BRUSSELS EXPO) / GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR), TROS 2022 (samenvatting DE COCK, W.), afl. 105, 105.

In casu, voert de vereverende partij absoluut geen analyse met betrekking tot de bijzondere omstandigheden waarin verzoekster zich bevindt en die haar kunnen machtigen om een verblijfsaanvraag bij de Gemeente in te dienen zonder bewijs van een inreisvisum.

De motivatieplicht werd in casu manifest niet gerespecteerd.

TWEEDE MIDDEL:

Schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivatie van de bestreden beslissing;

van artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van artikel 8 EVRM.

5.

Inderdaad, uit de bijgevoegde stukken blijkt dat verzoekster een gezinsleven heeft in België in de zin van het artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980. De tegenpartij geeft trouwens toe dat verzoekster inderdaad deel uitmaakt van een stabiele en in België gelokaliseerde familie in de zin van de Vreemdelingenwet maar beperkt zich tot de conclusie dat deze niet gedekt zou worden door de bescherming van art. 8 EVRM.

Deze conclusie vloeit echter voort uit de weigering van de verwerende partij om na te gaan of een afhankelijkheidsband bestaat in hoofde van verzoekster ten aanzien van de referentiepersoon. Inderdaad geeft de tegenpartij doorzichtig aan de kwestie niet te hebben onderzocht aangezien "de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn

Daarmee kan de tegenpartij echter niet tot de conclusie komen dat verzoekster geen door art. 8 EVRM beschermd gezinsleven heeft aangezien ze het bestaan hiervan niet heeft onderzocht. De motivatie met betrekking tot een eventuele schending van art. 8 EVRM is bijgevolg volledig ondeugdelijk.

6.

Inderdaad, overwegende dat artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 vereist dat:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Overwegende dat deze vereiste voldoet eveneens aan de verplichting van listasten van het EVRM om het gezinsleven niet onevenredig aan te tasten bij het uitvoeren van een verwijderingsbevel.

Dat de beslissing, die een verwijderingsmaatregel inhoudt, de toegang van verzoekster tot het grondgebied, tot een verblijftitel en daarmee tot een daadwerkelijke deelname aan haar gezinsleven belemmert. Verzoekster maakt al deel uit gezinsstructuur in de zin van artikel 8 EVRM die op het groengebied van de Schengen lidstaten langdurig gelokaliseerd is. ((Kroon and Others v. the Netherlands ; Vallianatos and Others v. Greece [GC], Pini and Others v. Romania)

Een verwijdering naar een land buiten de EU en het toepassen van een inreisverbod van drie jaar zou de uitoefening van de haar gezinsleven onmogelijk maken.

De verwijdering van verzoeker is bijgevolg in strijd met artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 en met art. 8 EVRM.

7.

De duur van het inreisverbod wordt tevens automatisch bepaald zonder rekening te houden met de individuele situatie van verzoekster en preciaire sociale en financiële toestand.

De tegenpartij had daar rekening mee moeten houden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en daarmee een redelijke en zorgvuldige analyse uitvoeren omtrent de proportionaliteit van de maatregel.

Gelet op de motivering waarop het inreisverbod berust kan er worden geconcludeerd dat deze niet het resultaat is van een redelijke en evenredige analyse die rekening hield met alle relevante elementen van het dossier.”

2.2. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen behandeld.

2.3. Luidens artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “*middel*” wordt begrepen: “*een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

In het eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van het hoorrecht. De verzoekende partij laat echter na in het verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze zij het hoorrecht door de bestreden beslissingen geschonden acht. Het eerste middel is op dit punt dan ook niet-ontvankelijk.

2.4. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing met betrekking tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verwezen naar de artikelen 47/1, 2°, 40*bis*, §4 en 41, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de artikelen 52, §2, §4, 5e lid en 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Tevens bevat de eerste bestreden beslissing tot weigering van verblijf een motivering in feite, met name dat verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van ander familielid van een burger van de Unie, nu verzoekende partij geen geldig inreisvisum heeft voorgelegd.

Hetzelfde geldt voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten. Zo verwijst de eerste bestreden beslissing naar artikel 7, §1, 2° van de Vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd dat het legaal verblijf in België verstreken is. Verder wordt met verwijzing naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom de elementen waarvan sprake is in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen hinderpaal vormen voor het treffen van de verwijderingsmaatregel. Tevens wordt gemotiveerd dat verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan in toepassing van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat er een risico op onderduiken bestaat nu verzoekende partij niet meegewerkt heeft aan de terugkeerprocedure terwijl zij conform artikel 74/22 van de Vreemdelingenwet daartoe gehouden is, zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 augustus 2024 en zij drie keer na elkaar een aanvraag gezinshereniging met haar Nederlandse schoonzus heeft ingediend, aanvragen die telkens werden geweigerd. Verwerende partij motiveert dat verzoekende partij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt louter om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in.

Ook het bestreden inreisverbod bevat een motivering in rechte, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet waarbij in feite wordt gemotiveerd dat aan verzoekende partij voor het vrijwillig vertrek geen termijn wordt toegestaan en verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 augustus 2024. Tevens wordt omstandig gemotiveerd waarom haar een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd.

Verzoekende partij maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste en de tweede bestreden beslissing zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Zij toont derhalve geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen aan.

2.5. Waar verzoekende partij inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de eerste en tweede bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt voorts slechts het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.8. Nazicht van het administratief dossier leert dat verzoekende partij op 4 november 2024 opnieuw een aanvraag van een verblijfskaart als ander familielid heeft ingediend, meer bepaald in functie van haar Nederlandse schoonzus.

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij niet betwist dat zij geen geldig inreisvisum heeft voorgelegd bij haar aanvraag. Zij betoogt dan wel dat zij een reeks documenten heeft voorgelegd die volgens haar haar afhankelijkheid ten opzichte van haar Nederlandse schoonzus aantonen, maar daarmee doet zij geen afbreuk aan het determinerend motief van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, met name het vastgestelde gebrek aan een geldig inreisvisum hetgeen conform de toepasselijke regelgeving de weigering van de ingediende verblijfsaanvraag inhoudt. Immers heeft de Raad van State met de arresten nr. 260.674 van 19 september 2024 en nrs. 260.850 en 260.849 van 30 september 2024 deze kwestie op duidelijke wijze heeft beslecht. In het arrest nr. 260.850 van 30 september 2024 legde de Raad van State de toepasselijke rechtsregels als volgt uit:

“7. Hoofdstuk Ibis van Titel II van de vreemdelingenwet, i.e. de artikelen 47/1 tot 47/4 van de vreemdelingenwet, omvat aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende “andere familieleden” van een burger van de Unie.

Overeenkomstig artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet “zijn de bepalingen van hoofdstuk I [van titel II] over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1” van de wet, evenwel onverminderd de bepalingen van hoofdstuk Ibis.”

Artikel 58 van het vreemdelingenbesluit stelt dat “met uitzondering van artikel 45 van het vreemdelingenbesluit, de bepalingen van hoofdstuk I [van Titel II] die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing [zijn] op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet”.

Hoofdstuk I van Titel II van de vreemdelingenwet, i.e. de artikelen 40 tot 47 van de vreemdelingenwet, omvat bepalingen betreffende “vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg”.

Artikel 40bis , § 4, van de vreemdelingenwet luidt:

‘§ 4 De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.[3]1

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.'

Artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet luidt:

'§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet'.

Uit de combinatie van artikel 40bis, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet met artikel 47/2 van de vreemdelingenwet volgt dat het andere familielid van een burger van de Unie dat zelf geen burger van de Unie is, moet voldoen aan de "in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde", teneinde het recht te hebben om zich bij de burger van de Unie te voegen voor een periode van meer dan drie maanden.

Verzoeker betwist niet dat de verwijzing naar "artikel 41, tweede lid" thans moet worden begrepen als een verwijzing naar artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet. De "bedoelde voorwaarde" in artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet ziet op de "voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum", dan wel het laten vaststellen of bewijzen op een andere wijze dat het ander familielid geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf.

Uit de combinatie van de artikelen 40bis, § 4, eerste lid, 41, § 2, en 47/2 van de vreemdelingenwet, volgt derhalve dat het ander familielid van de burger van de Unie dat het recht wil genieten om zich voor een periode van meer dan drie maanden bij die burger te voegen, een geldig paspoort moet voorleggen dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum, dan wel moet laten vaststellen of bewijzen dat het op een andere wijze geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf.

De alternatieve mogelijkheid om op een andere wijze te laten vaststellen of bewijzen dat hij geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf, is voor verzoeker niet mogelijk, aangezien hij als "ander familielid" geen rechten ontleent aan het Unierecht. Zulks wordt in het bestreden arrest op omstandige wijze uiteengezet en de desbetreffende overwegingen worden door verzoeker niet bestreden.

Het middel faalt naar recht in zoverre verzoeker een schending aanvoert van de artikelen 40bis, 41, § 2, en 47/2 van de vreemdelingenwet en artikel 58 van het vreemdelingenbesluit en stelt dat het bestreden arrest een voorwaarde toevoegt aan de wet door te oordelen dat bij een aanvraag tot verblijf een paspoort voorzien van een geldig inreisvisum moet worden voorgelegd.

9. Voorts voert verzoeker een schending aan van de artikelen 47 en 52 van het vreemdelingenbesluit.

Artikel 47 van het vreemdelingenbesluit bepaalt:

'§ 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten :

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden.

In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.

§ 2. Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot terugdrijving wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11'.

Artikel 52 van hetzelfde besluit luidt:

‘§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

[...]

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

[...]

Uit de gegevens waarop de Raad van State acht mag slaan, blijkt dat verzoeker niet de toegang tot het grondgebied heeft gevraagd, maar dat hij daarentegen een aanvraag voor verblijf van meer dan drie maanden heeft gedaan terwijl hij zich reeds op het grondgebied bevond. Hij kan zich bijgevolg niet dienstig beroepen op een schending van artikel 47 van het vreemdelingenbesluit, dat ziet op de situaties waarin de met grenscontrole belaste overheden toegang verlenen tot het grondgebied en op de taken en bevoegdheden van die overheden.

Artikel 52 van het vreemdelingenbesluit schrijft voor dat bij de aanvraag, of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag, het familielid onder meer “het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet” moet overmaken. Artikel 41, tweede lid (thans: § 2), van de vreemdelingenwet refereert uitdrukkelijk aan “een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum”. Verzoeker overtuigt er niet van dat de verwijzing in het bestreden arrest naar artikel 52 van het vreemdelingenbesluit foutief wordt uitgelegd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schendt noch artikel 47 noch artikel 52 van het vreemdelingenbesluit.

10. Waar verzoeker tot slot een tegenstrijdigheid in de motivering ontwaart in de mate dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 41 van de vreemdelingenwet wel relevant acht en artikel 47 van het vreemdelingenbesluit niet, terwijl beide bepalingen nochtans handelen over de binnenkomst, gaat hij eraan voorbij dat de eerstgenoemde bepaling een documentaire voorwaarde omvat.

In artikel 40bis, § 4, eerste lid, van de vreemdelingenwet, wordt uitdrukkelijk aan deze documentaire voorwaarde gerefereerd waar deze bepaling voorschrijft dat het betrokken familielid aan deze voorwaarde moet voldoen teneinde, onder meer, het recht te hebben om zich bij een burger van de Unie te voegen voor een periode van meer dan drie maanden. Ook in artikel 52 van het vreemdelingenbesluit wordt uitdrukkelijk aan artikel 41 van de vreemdelingenwet gerefereerd en wordt bepaald dat het familielid bij zijn aanvraag tot verblijf het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid (thans: § 2), van die wet moet voegen. De documentaire voorwaarde in artikel 41, § 2, wordt aldus door de vreemdelingenwet uitdrukkelijk van toepassing gemaakt op de aanvragen tot verblijf van meer dan drie maanden door “andere familieleden” van een burger van de Unie. [...]

In het arrest nr. 260.674 van 19 september 2024 heeft de Raad van State ook het volgende gesteld:

“Artikel 3 van richtlijn 2004/38 luidt:

“1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

[...].”

Uit de niet betwiste gegevens van de zaak blijkt dat verweerder valt onder de in het voormelde artikel 3.2, a), bedoelde “andere, niet de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden”. Deze familieleden ontlenen derhalve geen eigen inreis- of verblijfsrecht aan richtlijn 2004/38. Het gastland “vergemakkelijkt” enkel “overeenkomstig zijn nationaal recht” hun binnenkomst en verblijf. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft dit in zijn arrest Rahman e.a. uitdrukkelijk bevestigd:

“Met betrekking tot de eerste en de tweede vraag, die samen moeten worden behandeld, zij om te beginnen opgemerkt dat richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door personen die aantonen dat zij familielid ‘ten laste’ zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn. Zoals de regeringen die opmerkingen bij het Hof hebben ingediend en ook de Europese Commissie hebben aangevoerd, volgt namelijk zowel uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 als uit het algemene opzet ervan dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt.”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest Brax, waarop het bestreden arrest mede is gesteund, inderdaad overwogen dat de “weigering om een verblijfsvergunning af te geven, en a fortiori de verwijdering, die enkel zouden zijn ingegeven door het feit dat de betrokkene de wettelijke formaliteiten inzake het toezicht op vreemdelingen niet heeft vervuld, [...] afbreuk [zouden] doen aan het wezen zelf van het rechtstreeks aan het gemeenschapsrecht ontleende verblijfsrecht”. Dit arrest heeft echter betrekking op de echtgenoot van een burger van de Unie en het Hof van Justitie heeft het in dit arrest van decisis belang geacht dat deze echtgenoot zijn verblijfsrecht rechtstreeks aan het Unierecht ontleent. Zoals blijkt uit het arrest Rahman e.a., ontlenen niet alle derdelanders aan richtlijn 2004/38 rechten van binnenkomst en verblijf in een lidstaat, maar enkel degenen die in de zin van artikel 2.2, van deze richtlijn familieleden zijn van een burger van de Unie die van zijn recht van vrij verkeer heeft gebruikgemaakt door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die waarvan hij de nationaliteit bezit.

Zoals supra reeds aangegeven, is verweerder geen echtgenoot van een burger van de Unie, noch deze van een ander derdelands familielid zoals bedoeld in artikel 2.2, van richtlijn 2004/38, zodat hij niet op grond van deze status van “famielid van een burger van de Unie” onder het toepassingsgebied valt van de bepalingen inzake inreisrecht, vervat in artikel 5.2 en 5.4, van richtlijn 2004/38.”

Verzoekende partij, die een aanvraag heeft ingediend als “ander” familielid zoals bedoeld in artikel 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet, diende om de redenen uiteengezet door de Raad van State wel degelijk te voldoen aan de verplichting om een geldig inreisvisum over te leggen. Verzoekende partij, die geen elementen aanbrengt die afbreuk doen aan voorgaande, maakt dan ook niet aannemelijk dat de beslissing tot weigering van verblijf niet geschraagd wordt door een afdoend determinerend motief waar vastgesteld wordt dat zij niet beschikt over een geldig inreisvisum. Waar verzoekende partij aldus de overtuiging is toegedaan dat zij de nodige documenten heeft voorgelegd die haar ten laste zijn ten opzichte van haar Nederlandse schoonzus aantonen, wijst de Raad erop dat dit betoog, daargelaten de vraag naar de correctheid ervan (zie bespreking *infra*), in het licht van de vaststelling dat zij geen geldig inreisvisum heeft voorgelegd hetgeen determinerend is om de aanvraag af te wijzen, niet dienstig is.

2.9. Verzoekende partij meent voorts dat een schending van haar gezinsleven voorligt en wijst op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

2.10. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 8 EVRM, dat verzoekende partij ook geschonden acht, luidt verder als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag als annulatierechter desgevraagd te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten, dit aan de hand van de door de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissingen. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS 28 november 2017, nr. 239.974; RvS 15 mei 2019, nr. 13.317 (c)).

Zoals blijkt uit de gegeven motivering wordt in het bestreden bevel wel degelijk rekening gehouden met het door verzoekende partij aangehaalde gezinsleven, zoals voorgeschreven door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Meer bepaald wordt in essentie gesteld dat er geen sprake is van minderjarige kinderen of gezondheidsproblemen, en dat verzoekende partij een volwassen persoon is die geen deel uitmaakt van het kerngezin van de referentiepersoon. De verwerende partij wijst erop dat van verzoekende partij als volwassen gezonde persoon verwacht mag worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het herkomstland zonder de nabijheid van haar broer en schoonzus en dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daartoe niet in staat zou zijn.

Verzoekende partij meent dat zij in België wel degelijk een beschermenswaardig gezinsleven heeft met de referentiepersoon en houdt voor dat de verwerende partij dit niet heeft onderzocht, maar zij gaat eraan voorbij dat de verwerende partij erop wijst dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009, *Onur/Groot-Brittannië*; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) er slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Uit niks blijkt dat verzoekende partij, een volwassen en jonge gezonde vrouw van 24 jaar in haar land van herkomst of elders niet op zelfstandige wijze zichzelf kan onderhouden. Verzoekende partij maakt met haar niet geconcretiseerd betoog ook niet duidelijk hoe de door haar bij de aanvraag gevoegde documenten hierop een ander licht kunnen werpen. Immers, zoals blijkt uit het administratief dossier heeft de verwerende partij er al bij het eerste bevel om het grondgebied te verlaten van 16 mei 2024 op gewezen dat de afhankelijkheidsband betwist wordt. Door zonder meer naar de door haar voorgelegde stukken in het kader van haar verblijfsaanvragen te verwijzen toont de verzoekende partij geenszins aan dat zij in het herkomstland niet in staat is om zich zelfstandig te beredderen. Het loutere feit voorts dat de referentiepersoon omwille van de illegale, minstens precaire verblijfssituatie van verzoekende partij in België haar financieel zou ondersteunen, waarvan trouwens ook geen enkel concreet bewijs voorligt, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. Daarenboven heeft het EHRM in zijn rechtspraak ook vastgesteld dat een loutere financiële afhankelijkheid bovendien niet kan volstaan om bijkomende banden van afhankelijkheid aannemelijk te maken. Verzoekende partij toont geenszins aan dat, voor zover zij financiële steun zou krijgen van in België verblijvende familieleden, deze steun niet kan verdergezet worden vanop afstand (cfr. EHRM, *Kumari t. Nederland*, 10 december 2024, EHRM, *Martinez Alvarado t. Nederland*, 10 december 2024; EHRM, *Berisha t/ Zwitserland*, 30 juli 2013, overweging 60).

Daarenboven, voor zover toch een beschermenswaardig gezinsleven moet aangenomen worden met de Nederlandse schoonzus, wat evenwel niet aangetoond is, benadrukt de Raad dat verzoekende partij nooit een niet-precaire verblijfstitel heeft gehad in België, zodat het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is maar eerder moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn privé- of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Uit het betoog van verzoekende partij kan niet blijken dat het mogelijk gezinsleven met de Nederlandse schoonzus onevenredig beïnvloedt wordt doordat verzoekende partij dient terug te keren naar het herkomstland ten einde de nodige visumformaliteiten te vervullen. Zij stelt dan wel dat zij niet over de middelen beschikt om de aanvraag in Marokko in te dienen maar dergelijk betoog is bezwaarlijk ernstig in het licht van de vaststelling dat verzoekende partij er wel in geslaagd is om naar Europa te reizen met een toeristenvisum en zij geenszins aantoont waarom zij thans wel de middelen zou ontberen om terug te keren naar het herkomstland. Verder wijst de Raad erop dat verzoekende partij conform artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet de opheffing van het bestreden inreisverbod kan vragen zodat dit haar evenmin verhindert terug te keren naar België eens zij voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden. In afwachting dat verzoekende partij voldoet aan de vereiste verblijfsvoorwaarden kan zij het gezinsleven met haar Nederlandse schoonzus en broer in tussentijd via moderne communicatiemiddelen of korte bezoeken in het herkomstland verderzetten. Zij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van haar recht op gezinsleven.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er heden in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds, die *in se* erin bestaan om verder in België te verblijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de Vreemdelingenwet en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op voorgaande maakt de verzoekende partij evenmin een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.11. Waar verzoekende partij tenslotte voorhoudt dat “*de duur van het inreisverbod (..) tevens automatisch (wordt) bepaald zonder rekening te houden met (haar) individuele situatie (..) en precaire sociale en financiële toestand*” kan zij evenmin worden gevolgd. In tegenstelling immers tot wat zij voorhoudt, wordt wel degelijk uiteengezet waarom gekozen wordt voor een termijn van drie jaar voor een inreisverbod, met name omdat verzoekende partij tot drie keer toe na elkaar een gezinsherenigingsaanvraag indiende in functie van haar Nederlandse schoonzus, dat in de eerdere afwijzingsbeslissingen verzoekende partij al gewezen werd op de beroepsmogelijkheden maar ervoor koos hiertegen niet in beroep te gaan maar een nieuwe aanvraag in te dienen met dezelfde referentiepersoon en daarbij dezelfde paspoorten zonder geldig inreisvisum voor te leggen zodat duidelijk blijkt dat de verzoekende partij de gezinsherenigingsprocedure misbruikt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen nu zij in afwachting van de behandeling van haar aanvraag onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en aldus vermog tijdelijk te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Verder wijst de verwerende partij erop dat verzoekende partij niet meegewerkt heeft aan de terugkeerprocedure terwijl zij conform artikel 74/22 van de Vreemdelingenwet daartoe gehouden is, dat zij een gezonde volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het herkomstland zonder de nabijheid van haar broer en schoonzus en dat er ook geen sprake is van minderjarige kinderen in België of enige gezondheidsproblematiek in hoofde van verzoekende partij. De verwerende partij acht het, gelet op de feitelijke omstandigheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken, *in casu* dan ook proportioneel om een inreisverbod van drie jaar op te leggen aan verzoekende partij en dit in het belang van de immigratiecontrole.

Gelet op deze motieven kan verzoekende partij niet worden bijgetreden waar zij laat gelden dat zonder enige adequate motivering en op “*quasi automatische wijze*” onmiddellijk wordt gekozen voor een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Uit de loutere omstandigheid dat verzoekende partij *in casu* een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt opgelegd, kan immers niet worden afgeleid dat er sprake zou zijn van het automatisch opleggen van een inreisverbod voor een duur van drie jaar. Verzoekende partij toont met haar betoog het tegendeel niet aan.

Met haar betoog dat geen rekening werd gehouden met haar “*precaire sociale en financiële toestand*” gaat verzoekende partij er geheel aan voorbij dat de verwerende partij erop gewezen heeft dat zij een volwassen gezonde persoon is waarvan niet blijkt dat zij zich niet op zelfstandige wijze zou kunnen handhaven in het herkomstland zonder de nabijheid van haar Nederlandse schoonzus en broer. De Raad verwijst voor zover als nodig naar zijn bespreking *supra*. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het treffen van het bestreden inreisverbod en het bepalen van de duurtijd ervan enig dienstig gegeven veronachtzaamd heeft.

2.12. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, in al hun onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één april tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER